

kou v cestě, než obyčejný chodec, a nepohybuje se větší rychlostí než chodec. Nelze je proto srovnávat s povozem a s jinými vozidly, nýbrž s chodcem nesoucím nebo vlekoucím břemeno, jenž ani v noci světlem opatřen býti nemusí. Dle těchto předpisů není však ani povinností vozidla, tím méně chodce, by používal jen levé strany silnice ve směru jízdy nebo chůze, nýbrž jen vyhýbání protijedoucím vozidlům je nařizeno po levé straně. Neslyšel-li žalobce hukot motoru a nebyl-li motor osvětlen, nelze spatřovat neopatrnost (§ 1297 obč. zák.) ani v tom, že žalobce šel, veda jízdní kolo, podél pravé strany silnice ve vzdálenosti 1 m 80 cm, poněvadž nemohl tušiti, že se proti němu blíží neosvětlené motorové kolo, a že si jezdec tak neopatrným a nebezpečným způsobem bude počínati. Nelze proto žalobcovu neopatrnost odvozovati ani z toho, že takovým způsobem šel po silnici v zatáčce a že vedl kolo po své levé straně ke středu silnice.

Čís. 12177.

Směnky (zákon ze dne 13. prosince 1927, čís. 1 sb. z. a n. na rok 1928).

Legitimace majitele cizí směnky na vlastní řad jako indosatáře jest přerušena podpisem směnečníka jako prvního indosanta na rubu směnky, jehož podpis majitel směnky neškrtl.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1932, Rv I 1994/32.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu namítl žalovaný, přijatel směnky na vlastní řad, že na rubu směnky jest na prvním místě směnečník a přijatel, nikoliv remitent. Procesní soud první stolice směnečný platební příkaz zrušil. Důvody: Z prvopisu směnky, jejíž pravost jest uznána, bylo zjištěno, že směnku podepsal K. jako přijatel a V. jako výstavce. Na rubu směnky jest na prvním místě podpis K-a a pod ním podpis V-a. Žalobce musí však podle § 32 směn. zák. jako vlastník směnky býti legitimován nepřetržitou a až k němu jdoucí řadou indosamentů. První indosament musí býti opatřen jménem remitenta. Tomu však v souzeném případě tak není a není tudíž žalobce podle § 32 směn. zák. legitimován. Odvolací soud ponechal směnečný platební příkaz v platnosti. Důvody: Z předložené směnky lze vyčísti, že žalovaný K. jest příjemcem směnky a že jejím remitentem jest V. Podepsal-li akceptant směnku nejen na líci, nýbrž zcela zbytečně i na rubu, nemůže jeho podpis na rubu míti právní význam. Prvním indosantem podle obsahu směnky jest tu remitent V., a nikoliv K., kterýž jako akceptant směnku nemohl na jiné osoby převáděti, právo to příslušelo jen remitentovi a dalším indosantům — § 8 směn. zákona čís. 1/1928. Zbytečný podpis akceptanta musí býti pokládán za nenapsaný a mohl účastníky býti škrtnut. Soud odvolací vychází z úvahy, že zbytečný a bezvýznamný podpis K-a na rubu směnky nebyl a nemůže býti prvním indosamentem, a že řada blankoindosamentů zahájena jest teprve podpisem remitenta, takže žalobkyně nepřetržitou řadou blankoindosamentů až k ní jdoucích jest legitimována jakožto vlastník směnky — § 32 směn. zák. čís. 1/1928.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Napadajíc rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 503 č. 4 c. ř. s.), má dovolání pravdu. Žalobkyně není formálně legitimována jako indosatářka k žalobě nepřetržitou řadou rubopisů. Podle § 32 sm. zák. bylo zapotřebí, poněvadž jde o směnku na vlastní řad, by směnku podepsal jako první indosant remitent, tedy V. Ve skutečnosti přičinil však první rubopis směnečník (akceptant), jenž k tomu vůbec nebyl oprávněn. Jeho podpis na rubu směnky zůstal, nebyl přeškrtnut a jest tudíž k němu po formální stránce přihlížeti. Podpis tento není bez právního významu, jak usuzuje odvolací soud, nýbrž byl by bez významu jen, kdyby byl oprávněným majitelem směnky přeškrtnut. Nelze jej tudíž pokládati za nenapsaný. Neškrtnla-li jej žalobkyně, ač k tomu byla oprávněna, jest k němu při zkoumání její aktivní legitimace míti zření a uznati, že její legitimace jako indosatářky jest přerušena podpisem směnečníka jako prvního indosanta na rubu směnky, a není proto legitimována nepřetržitou řadou indosací, jak žádá předpis § 32 sm. zák. (srov. rozh. 11.168 a 9736 sb. n. s.).

Čís. 12118.

Nevybočuje-li výdělečná činnost dlužníka, zahrnujíc v sobě stavební zámečnictví, vodovodní instalaterství a správkárnu aut, ve svém celku z rozsahu drobné živnosti (§ 251 čís. 6 ex ř.), nebrání právoplatné vyloučení strojního zařízení potřebného pro stavební zámečnictví a vodovodní instalaterství, by z exekuce nebyl vyloučen i stroj, jehož jest třeba pro správkárnu aut.

(Rozh. ze dne 19. listopadu 1932, R I 677/32.)

Dlužník navrhl, by z exekuce bylo vyloučeno strojní zařízení pro stavební zámečnictví a vodovodní instalaterství a železný soustruh, jehož prý potřebuje pro správkárnu aut. Soud první stolice vyloučil z exekuce navrhované předměty až na železný soustruh. Rekursní soud vyloučil z exekuce i železný soustruh.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

D ů v o d y:

Stěžovatelka vytýká napadenému usnesení nesprávné hodnocení výsledků provedených šetření a nesprávné právní posouzení věci v podstatě proto, že prý rekursní soud neprávem zrušil podle § 39 čís. 2 ex. ř. exekuci též ohledně úplného železného soustruhu s vyměňovacími kolečky, jenž slouží k provozování správkárny aut, ač byly již z exekuce vyloučeny předměty potřebné ku provozování dlužníkovy živnosti zámečnické a instalační, a hájí názor, že nelze vylučovati předměty potřebné ku provozování něko-